

<p>Z posvätného textu Univerzálneho bieleho bratstva: Hľa Človek! „Hľa Človek!“ „Ježiš vyšiel von s trňovou korunou s trňovou korunou a v purpurovom plášti. Pilát im povedal: „Hľa Človek!“ (Ján 19:5) Slovom „človek“ alebo „Človek“ sa v bulharčine mieni bytosť, ktorá žije celé storočie; avšak v archetypálnom jazyku, v jazyku, v ktorom je táto fráza napísaná, má slovo „človek“ odlišný význam, znamená Ježiš, Človek, ktorý prichádza na Zem, Brat tých, ktorí trpia. Aby človek mohol niest' česť tohto mena, musí mať v sebe štyri veci: musí byť bohatý, silný, mať poznanie a cnosti. Vy ale poviete: „Načo tu je bohatstvo?“ Bohatstvo je pôda, vytvára podmienky, v ktorých sa človek môže vyvinúť; je to pôda, v ktorej sa vyvíja sila. A sila prináša teplo a svetlo, ktoré ovplyvňujú rast, vývoj. Keď dôjdeme k poznaniu, je to tá metóda, ktorou musíme porozumieť a riadiť náš život. Cnosť, na druhej strane, je cieľ, o ktorý sa musíme usilovať. Ľudia sa často pýtajú otázku: „Čo by sme mali robiť?“ Zasejte zrnko pšenice</p>	<p>a ono vám ukáže, čo by ste mali robiť. Spýtate sa: „Ako?“ Dodajte vlahu a slnečné lúče ukážu, o čo sa zrnko pšenice usiluje, jediným smerom, smerom k Slnku – k zdroju života. Aj my, ako zrnko pšenice, musíme rásť, musíme sa usilovať smerom k Bohu. Niektorí sa môžu spýtať: „Keď zrnko pšenice vyrastie, dosiahne Slnko? Pretože ja túžim nájsť Boha.“ Nemusíte vedieť, kde Boh je, musíte po ňom len túžiť. To zrnko porozumelo, čo za vec to Slnko je, a prijalo to, čo si želá. Rovnaký zákon udržiava pravdu pre nás. Aj my musíme vytvoriť rovnaký výsledok. Musíme byť zasiati, náš život bude rozhodne obsahovať ťažkosti, ktoré vytvárajú tieto malé ale potrebné prekážky, ako pri zrnku pšenice – je potrebný určitý tlak a potom sa začne proces rastu, poznania, a keď prinášame ovocie, to je nakoniec cnosť. Preto musíme byť zasiati, musí byť pridanej trochu pôdy, musí tam byť istý tlak, po ktorom musíme vyrásť hore a získať poznanie a keď toto poznanie, vyrastie do určitej úrovne, musí sa okamžite zmeniť na zrnko pšenice. A keď to nastane, Majster povie, aby bola pšenica zožatá</p>	<p>a On oddelí užitočné od neúžitočného – pšenicu od pliev. Narodili sme sa, to znamená, že klíčime; rastieme, vyvíjame sa, zomierame, sme pochovaní v hrobe – to je mlátenie. A z dlážky, na ktorej sa mláti Pán zozbiera to, čo On potrebuje. Prečítal som vám 19. kapitolu z Evanjelia podľa Jána, aby ste videli štyri veci, ktoré Kristus niesol na kríži – štyri veci, ktoré sa aj my musíme naučiť, uložením cnosti na hlavu, ktorá nebola pribitá klincom, vľavo – poznanie, v pravo – silu a dole pod nohy – bohatstvo a dole pod nohy – bohatstvo a potom budeme mať ukrižovaného človeka, t.j. keď priklincujeme bohatstvo, silu, poznanie, ich podstaty vystúpia smerom k hlave – smerom k cnosti. Pred týmto procesom vývoja je nevyhnutné, aby tam bola viera, neochvejná viera v celkový Boží plán, ktorý má na zreteli všetky žijúce bytosti, ktoré Boh stvoril. Nemali by sme pochybovať o Bohu, pretože je dokonalý, všemohúci, veď či Ježiš raz nepovedal: „Čo je nemožné pre človeka, je možné pre Boha.“ Božie cesty sú nevyspytateľné. Názor, že tieto cesty možno</p>
--	--	--

prekrútiť a zdržať,
by nemal byť dovolený:
je to nemožné.
A keď sme povolani
a chystáme sa
na Božiu cestu,
mali by sme mať
takú prostú vieru,
akú majú deti
a vyhnúť sa chybám,
ako je tá, na ktorú poukazuje
nasledujúci príbeh.
V Anglicku
chcel jeden veľký umelec
vytvoriť obraz,
ktorý mal vyobraziť
mimoriadnu chudobu.
Po dni a mesiace
sa túlal po Londýne,
aby našiel predmet,
ktorý by bol v súlade
s tou myšlienkou.
Nakoniec našiel dieťa
v roztrhaných handrách,
ktoré uspokojujú jeho srdce
a povedal si pre seba:
„Tu je tvár, ktorá posluží
na vytvorenie toho obrazu!“
Podišiel k dieťaťu,
dal mu vizitku
so svojou adresou
a povedal mu:
„Príď o štyri dni,
mám niečo, o čom sa
s tebou chcem porozprávať.“
Dieťa vidiac človeka
oblečeného takýmto
spôsobom, si pomyslelo:
„Ako môžem ísť na návštevu
takmer úplne otrhané?“
a išlo za svojimi známymi,
aby sa oblieklo a predstavilo
sa spôsobom, akým sa človek
predstavuje kráľom.
Dieťa našlo šaty,
oblieklo sa
a išlo za maliarom.
„Kto si?“
Spýtal sa maliar.
„Som ten a ten.“

„Chod' preč!
Keby som chcel niekoho
takéhoto, vyobliekaného,
sú ich tisíce.
Potreboval som ťa takého,
ako som ťa vtedy videl.“
A my tiež,
keď nás Nebo pozve
do práce,
želáme si vyobliekať sa.
Avšak sila
nie je v našich šatách,
klobúkoch, rukavičiach
a elegantných topánkach,
ani v manžetách,
kravatách a hodinkách.
Oni nevytvárajú
nič dôležité;
sila je v našej mysli,
v našom srdci,
vo vznešených podnetoch
a v túžbe robiť dobro.
Keď máme tieto veci,
tie ostatné prídu
v príhodnom čase
samé od seba.
Vskutku,
keď pôjdeme do Neba,
mali by sme si vziať
svoje šaty odtiaľto?
Keď nás Pán
povolá do Neba,
vyzlečie nás tu.
On nechce naše handry,
radšej prikáže:
„Prived'te ho takého, aký je.“
Keď niekto zomrie,
každý z nás sa
od neho odvráti.
Dokonca aj tí,
ktorí ho milovali, hovoria:
„Odveďte ho radšej preč!“
Kde je teda ich láska?
Ale Pán sa neodvráti a povie:
„Prived'te ho, potrebujem ho
takého, aký je.“
A keď nás uložia do hrobu
a zanechajú nás,
čo urobí Pán?
Začne sa s nami rozprávať.

Nie je to tak,
ako si niektorí myslia,
že mŕtvi sú slobodní.
On sa nás spýta: „Dobre,
porozumel si životu,
porozumel si zmyslu života,
ktorý som ti dal?“
Práve v tomto rozhovore
Pán vykresľuje Svoj
veľký obraz,
práve vtedy sa tento proces
uskutočňuje:
keď ľudia vidia človeka
zomrieť, začnú plakať
a vymenovávať všetky
jeho dobré vlastnosti.
Oni vidia Božskú maľbu,
ktorá je vykreslená
v týchto vlastnostiach.
Musíme znášať utrpenie,
ktoré k nám príde a zobrať si
z neho ponaučenie.
Ježiš si želal
dať nám príklad
svojím pozemským utrpením,
aby sme sa riadili
týmto Božským procesom.
Raz povedal:
„Nemám moc
požiadať Svojho Otca,
aby zoslal tisíce Anjelov,
aby ma zachránili?
Ak by som ale nevykonával to,
kvôli čomu som prišiel,
ako by boli ľudia
pozdvihnutí?“
A potom,
čo je v podstate utrpenie?
Sú to dôsledky chýb
spôsobených v minulosti
našou neohrabanosťou.
Práve tieto chyby
sú napravené
procesom utrpenia.
Tento proces je metóda,
aby sme sa prispôbili
a dosiahli tie najvyššie
vzostupné vibrácie,
ktorá nás očakávajú v Nebi.
Stovka žiaľov

sa musí zrodiť, aby pretrvala
jedná Božská radosť.
Presne vtedy oceníme,
ako by sme mali,
túto radosť a uchováme si ju.
Každý z nás je potrebný
a veľmi potrebný Pánovi.
Môže byť,
že pre svet nemáte
žiadnu cenu – ste nula
– avšak pre Boha ste
dôležitou jednotkou.
Iba Pán, ktorý vás
zoslal na Zem,
oceňuje vaše utrpenie
a preto
by ste sa nemali obávať,
čo si o vás myslí svet;
Ten, ktorý vás zoslal,
o vás premýšľa
a oceňuje vás.
Pre vás je dôležitá
mať súhlas Boha.
Keď je Pán s vami,
budete krásni
a svet miluje to, čo je krásne;
ak je On s vami,
budete bohatí, silní
a dobrí a dobro
je vždy ctené.
Teraz vám budem
hovoriť o Bohu,
nie ako o bytosti,
ako hovoria filozofi,
abstraktnej, rozptýlenej
v priestore,
[kvôli čomu]
neviete, kde On je,
ale o tom Pánovi,
o ktorom kážem,
ktorý na nás myslí,
ktorý sleduje naše kroky,
vyrovnáva, opravuje,
trestá, oblieka,
vyzlieka – spôsobuje,
že sa rodíme a umierame.
Čo je umieranie?
Pán robí operáciu,
On vidí,
že veľa stratíte

[a preto] skráti
proces vášho života.
A v tomto procese
si myslíme,
že na nás svet zabudol.
Ale ak na nás svet zabudol,
Pán na nás myslí.
A svet na nás musí
rozhodne zabudnúť.
Dievča sa nikdy
nemôže vydať,
ak miluje všetkých chlapcov;
musí si vybrať jedného
a povedať:
„Toto je môj milovaný.“
Takže aj v živote, je táto
skutočnosť rovnako pravdivá.
Musíme mať
jediného Pána.
Písma hovoria:
„Boh nie je len v Nebi;
On žije v srdciach
pokorných.“
Preto prvá vlastnosť,
ktorú musíte nadobudnúť,
aby vo vás On mohol
začať žiť, je pokora.
Nie je to pokora,
keď vám zoberú všetko
vaše bohatstvo, povedať:
„Ponížili sme sa.“
Je pokora uvedomiť si
a povedať, keď máte
všetko bohatstvo, silu,
poznanie a dobrotu:
„Pane! Všetko, čo mám,
je ti k dispozícii.“
Ale teraz každý
robí nasledovné.
všetci kážu Evanjelium
a vždy napravujú svet;
keď sa ale Pán zastaví
pri ich preplnených
peňaženkách, zakričia:
„Ach, tam nie!
Polovicu, vidíte,
môžeme dať,
ale všetko – nie.“
Keď príde na silu, povedia:
„Nemôžeš mať

všetku moju silu
k dispozícii.“
Keď ale máme núdzu,
chceme a žiadame Ho,
aby nás viedol a pomohol
nám. Tento spôsob
ľudského chápania života
prevláda vo všetkých
filozofiách, od tých
spred tisícov rokov
až po súčasnosť.
A naše nešťastie
pochádza práve z toho.
Ale Ježiš si želá ukázať nám
cestu svojím životom.
Mnoho kresťanov chápe,
že keď sa stanú kresťanmi,
budú sa musieť vzdať sveta.
Môžete sa vzdať
svojich domov, bohatstva,
žien, detí a pritom
budete na ne stále myslieť.
Môžete odísť
do odľahlého kláštora
a stále rozmýšľať: „Som
zvedavý, čo sa stalo s mojou
ženou, deťmi a domom?“
A to znamená,
že ste sa ich nevzdali,
že nie ste oslobodení.
Zriecť sa vecí
neznamená zabudnúť na ne,
ale dať ľuďom voľnosť –
nechať ženu, aby konala,
ako uzná za vhodné,
nechať syna, aby konal,
ako uzná za vhodné.
Vzdať sa sveta
znamená opustiť ho,
nie brániť mu;
nechajte ho ísť svojou cestou.
Môžeme zastaviť
tečúcu rieku?
Mali by sme ju nechať
ísť svojou cestou;
môžeme urobiť len jednu vec,
používať ju.
Rovnako tak,
nie sme schopní zastaviť
život, ale mali by sme

jednoducho používať veci.
A Ježiš nám jasne
a pozitívne hovorí:
„Ak Ma milujete“ –
a my Ho musíme milovať –
vôbec nehovorí
„Beda vám,
ak Ma nemilujete!“
Nie!

Pán od nás nikdy nechce
obete proti našej vôli.
Ľudia hovoria:
„Prečo Pán,
ktorý je Všemohúci,
nenapraví svet?“
„Ako by ho mal napraviť?“
„Tomu, kto klame,
nechať vyschnúť jazyk;
tomu, kto kradne,
nechať vyschnúť ruku.“
Potom by sme ale mali
iba svet hluchých
a zmrzačených ľudí.
Čo myslíte,
bol by taký svet
pre nás šťastný,
plný trpiacich ľudí?
Pán však
uplatňuje úplne
opačné pravidlá.
Ide naprieč tomuto procesu
a hovorí,
že ktokoľvek si želá
byť majstrom,
musí byť služobníkom.
Tento proces spočíva
v nasledovnom.
Silní ľudia obyčajne chcú,
aby všetky rieky
vtekali do ich rieky,
avšak ten proces
je presne opačný –
Pán prúdi
do malých riek
a namiesto toho,
aby im On sám vládol,
ponecháva ich,
aby si vládli samé.
Môžete doma urobiť
malý experiment.

Zanechajte myšlienku,
že musíte ovládať, riadiť,
vytvorte si v mysli
myšlienku,
že sa stanete služobníkom –
že sa stanete služobníkom
kvôli Pánovi
a potom zostúpíte
na miesto Pána.